

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXV. évfolyam 9. szám. 2014. május 1.

Ára 0,80 lej

Anyának lenni magasztos feladat

Az est csendjében próbálok visszaemlékezni anyaságom kezdetére. Milyen érzések is kavargtak bennem? Képek, helyek, érzések tűnnek fel a múltból.

Az első érzés a kimondhatatlan öröm volt, amikor elhangzott a mondat: „Ott van a kis élet.” Már látszott a képernyőn egy lüktető szív, az élet egyértelmű. Itt van. Jaj, vajon mi lesz belőle? Fiú vagy lány?

Ha ma rájuk gondolok, hála tölt el azért, hogy vannak. Kiváltságosnak érzem magam, hogy élek, és az Élet Ura életet adott rajtam keresztül. Érthetetlennek tűnik, hogy annyi emberi sejt elpusztul, mégis egy kis magocska tovább növekszik, magában hordoz tulajdonságokat, és megmarad, megszületik. Miért épp én? Miért épp a gyermekeim? Miért rendelkeznek éppen ilyen tulajdonságokkal? Milyen jó, hogy ilyenek. Istennek olyan tervei vannak, amelybe nekem is helyem van és a gyermekeimnek is. Lehet, az a terve velem, hogy gyermekeket szüljek és felneveljem. Ki tudja, mennyi minden van az Ő tarsolyában, amit nem tudok még, amit nem értek, talán nem is sejttem, de Ő tudja. Az élet csoda, amit Istentől kapunk, nem is érthetjük, de annál inkább értékelhetjük.

Akkoriban sokszor ábrándoztam szép jövőről, arról, hogy milyen szép lesz az arca a meg-

születendő csecsemőnek, hogyan fog beszélni, miként fog szólítani, milyen lesz a szeme, milyen ember lesz belőle. Ma is sokat gondolok arra, milyen felnőtté válnak majd a gyermekeim. Tagadhatatlan, egy parányi félelem is bujkál a kérdések mögött.

Azóta rájöttem, minden gyermekemnek egyénisége van, alaptermészete, ami tőlem független. Ez ő, ezért más, így ajándékozott meg vele Isten. Aztán a nevelés sem mindig egyforma, hiszen vannak külső hatások, amelyeket hiába szeretném, nem tudok anyaként minden esetben kiszűrni. Ezernyi összetevője van annak, hogy mi alakítja a fejlődő gyermek egyéniségét, mi van rá nagyobb hatással. Egyetlen vigaszom Isten megmentő, megtartó szeretetében gyökerezik.

Fiatal házasságként kerültünk első gyülekezetünkbe. A hozzá tartozó szórványt kerestük fel, ahol akkoriban hat református élt. Még állt a templom a falu közepén, a dombon. Felmentünk, és megkerültük a romos templomot. A bozót közepén egy fakult köre lettem figyelmes: sírkő volt. Feliratát az idő letörölte, de még ol-

vasni véltem: „...Anna 18.–18...” Egy asszony hátrahagyott földi emléke. Akkor már a szívem alatt rugdolózott az első fiam. A pusztulást látva, emlékszem a fájó érzésre, amelyek akkor kavargtak bennem... Uram, vajon ki volt ez

az asszony? Voltak gyermekei? Most hol vannak az utódai? Élnek-e még? Tudják-e azt, hogy ők ide tartoznak? Emlékszem az imádságra is, ami ott fakadt a szívemből. *Uram, köszönöm, hogy anya lehetek. Szeretném a megszületendő gyermekeimet úgy nevelni, hogy mindig tudják majd hova tartoznak. Szeretném, ha mindig itt élnének ezen a földön, és hogy becsületes érték hordozó életű emberek legyenek, akik nemzetük lelki gazdagodását szolgálják.*

Ma is ez az imádság fakad fel bennem, ha rájuk nézek, de erre gondolok, amikor tanítványaimmal

beszélgetek, erre gondolok, amikor gyülekezetünkben keresztesítésre kerül sor, vagy akár fiatalokkal foglalkozom. Keresztyénnek lenni, anyának lenni ma is ezt jelenti. Imádkozunk értük!

Lukácsné Dandé Margit

Rafaello Santi: Esterházy Madonna

Húsvét és pünkösd közötti vasárnapjaim

Az Anyaszentegyház a maga történelme folyamán a húsvét előtti és a húsvét és pünkösd közötti vasárnapoknak nevet adott, mégpedig az akkori idők tudományos nyelvén, latinul.

A húsvét utáni első vasárnap neve: *Quasimodogeneti*. Ez az *újjászületés vasárnapja*. E nap az 1Pt 1,3 üzenetét hordozza magában: „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az Ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által.” Tehát az újjászületés, akárcsak a megtérés, bibliai kifejezés. Mindkettő szoros kapcsolatban áll Isten országának elközelítésével. De „ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát”. Gyakran úgy

gondolom, minden rendben van az élettemmel. Milyen jó, hogy az Úr engem is, akárcsak egy éjjel a hozzáforduló Nikodémust, figyelmeztet: „Szükség néktek újonnan születnetek.” Az újjászületéssel a Biblia nem biológiai történésre utal. Ez felülről jövő kegyelem. „Az Ő akarata szült minket az igazság igéje által.” (Jak 1,18) Ez által kapcsolódom be Krisztus halálába és feltámadásába. Az őemberem velem együtt eltemetetik, és az új velem együtt feltámad, új életre. Az újjászületésem nem más, mint az én Uram Jézusban való új élet.

Milyen nagy kegyelem, hogy a keresztségnek, mint az újjászületés

Székely József

(Folytatása a 4. oldalon)

Dél-Afrika: demokrácia utáni összeomlás

A közelmúltban Abraham van de Beek holland teológiai professzor meghívására, feleségemmel ellátogathattunk a Dél-Afrikai Köztársaságba. Három csodálatos hetet tölthettünk el a nagy múltú, eseményekben gazdag történelemmel rendelkező országban, amelyről sok mindent megtudhattunk. A terület felfedezői és első telepesei a portugálok voltak: 1487-ben Bartolomeu Dias elérte a Jóreménység fokát, majd 1498-ban Vasco da Gama Afrika megkerülésével eljutott Indiába; 1652-ben alapították a hollandok Fokvárost kereskedőtelepként, amelyet 1814-ben Anglia vásárolt meg. Ekkor alakult az első jelentős angol kolónia, Port Elizabeth. A búrok 1838-ban alapították első köztársaságukat Natalia néven,

amely 1842-ben angol gyarmat lett. Ekkor a búrok visszavonultak, de a zulusok megtámadták az angolokat. Az angolok hosszadalmas csatában, több ezer katonájukat feláldozva, elfoglalták a mai KwaZulu-Natal területét.

1910-ben a britek megalapították a Dél-Afrikai Uniót, amelynek első miniszterelnöke Louis Botha tábornok volt. 1914-ben búr felkelők létrehoztak egy átmeneti köztársaságot, de ezt néhány hónapon belül szétverték. A Dél-Afrikai Unió 1926-tól a Brit Nemzetközösség tagja volt. 1961-ben kikiáltották az ország függetlenségét, kileptek a Brit Nemzetközösségből.

Kerékyártó Zsolt

(Folytatása az 5. oldalon)

Barangolások bibliai tájakon

Ráma

Anyák napját ünnepeljük e hetekben. Keresve sem találhattunk volna olyan bibliai helységet, ami jobban kötődne az édesanyákhoz, mint Ráma. Nevének jelentése: magas. Benjámin törzsének öröksége volt, Jeruzsálemtől északra fektült, a júdeai határ közelében.

Ráma neve talán Sámuel történetéből a legismertebb, hiszen itt lakott Anna, az édesanyja, aki kezdetben gyermektelen volt. De Isten meghallgatta imádságát és gyermeket kapott az Úrtól, akit ő Isten szolgálatára ajánlott fel, s aki áldott szolgálatát itt végezte. Legyen Anna példa minden olyan asszony számára, aki gyermeket kér és vár imameghallgatás gyanánt.

Nevével Deborahral kapcsolatban is találkozunk, aki akkor játszik nőként fontos szerepet Izráel népének történetében, amikor a férfiak nincsenek hivatásuk magaslatán. Őt Izráel anyjaként ismerték abban az időben, nyilván azért, mert bölcs asszony volt. Próféta is volt, aki Istentől üzenetet kapott, s azt át is adta népének. Legfontosabb tulajdonsága azonban az volt, hogy félte az Urat. Bárakat biztató szavakkal bátorítja a Siserá elleni harcban, aki Jábin pogány király ellen kell harcoljon. Emberileg a harc kilátástalan, hisz Siserának jól felszerelt hadserege van, de Debora bízik Isten szavában, aki győzelmet ígért népének. Ő ezzel a hittel vonul harcba. Jó nekünk is megtanulni: a hit mindenkiben győzelmet adhat.

A nép nemsokára megunt, hogy Isten prófétája által vezesse, s ezért olyan királyt kívánt magának, amilyent a pogány népeknél is látott. Izráel elfeledkezett arról, hogy ők másképp

kell éljenek és gondolkozzanak, mint a többi nép. Sámuel Isten biztatására a nép nyomásának engedelmessé lett és királyt választott nekik, Sault kénvén fel királlyá Rámában. Az ifjú király és Sámuel Rámában találkozott egymással. Sámuel megszerette Sault, de az évek során mégis fájdalmas törés lesz közöttük. A törés oka az, hogy Saul sorozatosan engedetlen volt Isten szavával szemben, s ezért Sámuelnek csalódást okozott. Az ő fájdalma Isten fájdalma is, mert az Úr is bántódott, hogy Sault királlyá kenette fel. Sámuel nem tett mást, mint hogy osztozott Isten fájdalmában. De így kell ennek lennie Isten minden gyermekének az életében. Aminek örül az Úr, annak örüljünk mi is, ami felett pedig szomorkodik, az minket is töltsön el szomorúsággal.

Egy édesanya keservesen sír Rámában. Hiába próbálják őt jóindulatú szavakkal vigasztalni, semmit sem használ. Nem csoda, mert elveszítette gyermekeit. Ráhel, a gyermekeit sirató édesanya itt egész Izráel jelképévé válik. Jeremiásnak kemény ítéletet kell hirdetnie a déli ország felett is, miután az északi ország már elesett. Az országot el fogják foglalni, ki fogják rabolni. Olyan lesz, mint az édesanya, aki elvesztette drága gyermekeit. Ráma városában gyűjtötték össze azokat a zsidókat, akiket később Babilonba hurcoltak el. Szomorú, kétségbeesítő esemény. De a prófétának van vigasztaló szava: Ráhel, ne sírj tovább, megvigasztalódhatsz, gyermekeid vissza fognak jönni a fogság földjéről.

Isten hűséges az Ő szövetségéhez, s nem hagyja el őket. Ma is vannak keservesen síró édesanyák. Egyesek azért sírnak, mert gyermekük meghalt, elvesztették őket, mások azért, mert gyermekük nem halt meg ugyan, de mintha nem is lenne, mert a bűn útjait járja. Mind a két fájdalom kibírhatatlanak tűnik. De ne csüggedjenek el. Akiknek meghalt a gyermekük, azok vigasztalódhatnak, hogy ha az Úrban halt meg, akkor majd a dicsőségben találkozhatnak vele. Ha pedig a bűnben halt meg, akkor az Úr kegyelme onnan is kihozhatja őket. Az ilyen síró édesanyák imádkozzanak, s Isten enyhülést ad fájdalmukban. Különös, hogy az evangélium is ezt az ígét idézi a betlehemi gyermekgyilkosságra vonatkozóan. El tudjuk képzelni az ottani édesanyák keserves sírását is. Jézus születése azonban nekik is vigasztalást hozott. Vannak mérhetetlen fájdalmaink, de Jézus értünk hordozott fájdalma ezekben is megvigasztal.

Nem blamállak, fiam!

Egy 16 éves fiú külföldre utazott. Mikor visszajött, a repülőtéren édesanyja örömkönnnyekkel várta. Atölelte a fiút olyan erősen, ahogy csak tudta, mert nagyon hiányzott neki. Erre azt mondta a fia: „Mama, tudom, hogy szeretsz, de blamálsz engem, ha ennyi ember előtt ölelgetsz, mintha kisgyerek lennék!” Nagyon megbántotta ezzel az édesanyját, aki azt gondolta, a fia nem örül viszontlátni őt...

Néhány évvel később a fiú ismét külföldre utazott. Ekkor már 21 éves volt, de édesanyja mégis kikísérte a repülőtérré, hogy elbúcsúzzon tőle. Ám ezúttal nem ölelte át fiát, hanem

elfordult, és sírva mondta: „Vigyázz magadra, fiam!”

Mikor a fiú visszatért, édesanyja már nem volt a repülőtéren. Amint hazaért, levelet talált mamájától egy csokor virág mellett. Kíváncsian nyitotta ki, és olvasta végig. Mikor végére ért, sírva esett össze, mert élete legrosszabb pillanata volt. A levélben ez állt: „Fiam, amikor hat évvel ezelőtt átöleltelek, az örömtől sírtam, de amikor e sorokat olvasod, én már a temetőben leszek, mert meghaltam rákos megbetegedésben... Sírtam, amikor második utazásodnál hátat fordítottam neked, mert nem akartalak blamálni, pedig tudtam: utoljára látlak téged. Nagyon szeretlek, és mindig a közeledben leszek. Szeretettel, Mama.”

Donászy Magda

Ajándék

Színes ceruzával rajzoltam egy képet, anyák napján reggel, Édesanyám néked.

Lerajzoltam én egy aranyos madarat, aranyos madárra aranyos tollakat.

Elkészült a madár, nem mozdul a szárnya... Pedig hogyha tudna, a válladra szállna.

Eldalolná csöndben tenéked egy dalban, amit anyák napján mondani akartam.

Ráma neve össze van fonódva a háborúkkal, amelyek nem Isten akaratából vannak. Ezekben a nép nem kéri az Ő segítségét, ezért Isten azt mondja: oroszláknak fog népére támadni és szét fogja szaggatni azt. Hiába mutatnak be neki áldozatot: ha teljes szívéből nem alázkodnak meg előtte, akkor Isten nem fog segíteni. Félelmetes szavak ezek, de az Úrnak ki kell mondania ezt, mert a nép szívére taposott. Isten nem csúfoltatik meg. Vigyázzunk mi is, ne legyenek olyan harcaink, amelyek Isten akaratával nem egyeznek.

Isten azonban nem mond le népéről, várja, hogy az bünbánatot tartson, visszatérjen hozzá. Nem tud belenyugodni a pusztulásába. Anyák napját ünnepelve, édesanyák és édesapák egyaránt vegyenek bátorítást Isten Igéjéből. A szülői fájdalom sokszor nehéz lehet, de a fájdalomnál nagyobb a hit és az Istenbe vetett bizalom. Hozzuk gyermekeinket imádságban az Úr elé, könyörögjünk érettük. Legyen így áldott az édesanyák, édesapák könnye és imádsága.

Olvasandó igék: Bír 4,4–5; 1Sám 1,19, 15,34–35; 1Kir 15,17,21; Jer 31,15; Hós 5,8; Mt 2,18; Jn 19,38.

Lőrincz István

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár

Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.

Telefon: 0731 019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem örzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában.

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Tördelés: Czirmay Ágnes

Föderális Ukrajna?

Ukrajna keleti és délkeleti részeiből egyre erőteljesebb hangok érkeznek az ország federalizációs átalakításának igényéről. Eddig minden ukrán elnök – Janukovicsot is ideszámítva – egyetlen központi hatalom létezésében gondolkodott. Ebből eredtek a régiók elégedetlenségei. Az esetleges federalizációs irányba való elmozdulás párbeszédéhez való impulzusokat egy új kezdeményezés, Henry Kissinger volt amerikai külügyminiszter javaslata jelenti.

Európa nagyhatalmait és az Amerikai Egyesült Államokat jobban érdekli az ukrán–orosz konfliktus, mint azt mifelénk a hírsztorok jeleznek. Nem véletlenül, mert ott nemcsak a nagyhatalmi érdekek érvényesítése van terítéken, hanem a második világháborút lezáró békeszerződések és az általuk garantált egyensúly megbomlása is. Ezért sem akart hallani senki az Európai Unióban a status quo megbolygatásáról, s benne legkevésbé a nemzetiségi problémák uniós szintű kezeléséről. A délszláv háború idején a tagországi kiválást sem támogatták némely nyugati államok, miként az első próbatétel, Németország egyesítése egyenesen az angolok és franciák ellenkezésébe ütközött.

A határok felülvizsgálata nemcsak azzal jár(na), hogy az egykori győzteseknek el kellene ismerni a békeszerződés igazságtalanságait, hanem egy sor kártérítési pert is maga után vonna, ugyanakkor kiélezné a nemzeti ellentéteket. Ha valamitől, akkor ettől Európa jobban retteg, mint egy atomkatasztrófától. Ezért – bár a nyugati államok érdekeltségei Oroszországban korántsem elhanyagolhatóak – az ukrainai konfliktusban és Krim kérdésében

gyorsan zártak a status quo megváltoztatása ellenében. Oroszország lépése azonban nem illeszkedik szervesen ebbe a régi történetbe, annál inkább se, mert neki már egyszer meg kellett küzdeni az elszakadás rémével a Szovjetunió széthullásának idején, s a háborút lezáró béketárgyalások nyereségei és területszerzései – a Kurili-szigetecsoport kivételével – más utódállamokhoz kerültek. Ebben a konfliktusban az orosz viszonyulás bármennyire sem tetszik Európának, mégiscsak felszínre hozott egy addig

elhallgatni kívánt témát, a kisebbségek helyzetét, illetve a megmaradás feltételeinek biztosítását, különösen, ha a kisebbség egy régióban abszolút többség, mint ez a Krimben – és még Európa néhány régiójában: Dél-Tirol, Katalónia, Baszkföld, Székelyföld, Dél-Szlovákia, Szandzsák – is valóság.

Ennek a megmerevedett (stílusosan: jegesedő) álláspontnak állóvízébe dobott követ Henry Kissinger egykori amerikai külügyminiszter, aki a krími kérdés megoldására egy teljesen új javaslattal állt elő. Az öreg rókának számító diplomata – átlépve a Nyugat árnyékát – felvetette Ukrajna federalizációjának lehetőségét,

s benne a nemzeti kisebbségek helyzete rendezésének egy eddig nem ismert megoldását: az önrendelkezést. Azokat a módozatokat, amelyekről eddig a Nyugat hallani sem akart.

Amennyiben ez a diplomáciai lehetőségek tárházába kerül, s netán nemzetközi szinten is bekerül a tárgyalások fősodrába, két dologban kétségtelenül túlmutat a világháborút lezáró békeszerződések status quóján. Az egyik, hogy a külső határokat ugyan nem, de a belső határok módosítását lehetővé teszi. Addig nem létező etnikailag domináns körzetek alakulhatnak ki nemcsak kulturális, hanem gazdasági önszerveződésre is, amelyeknél a nyelvi hovatartozás legalább annyira meghatározó lesz, mint a regionális tudat kialakulása, mivel akkor már nem érzik magukat veszélyeztetett helyzetben. A másik, hogy létjogosultságot nyer nemzetközi garanciákkal a kisebbségi státusz, illetve az ehhez tarozók (a korábbi nemzetállami megközelítéshez képest) különleges jogainak garantálása.

Hogy ezek mit is jelentenének a Kárpát-medencei magyarságnak, illetve azoknak a régióknak, ahol meglehetősen lélekszámban élnek nemzettársaink? Kétségtelen, pozitív előrelépést az eddig leginkább szélmalomharchoz hasonlító évszázados kisebbségi küzdelemben. Hogy Kissinger javaslata bekerül-e a diplomáciai realitások közé – még kérdés, egyelőre a Krim saját útját járja, de ott vannak Ukrajna más keleti és délkeleti területei, ahol a többség–kisebbség viszonya nem kevésbé releváns.

Lehet, hogy ez a konfliktus új lehetőségeket nyit a nemzeti, nemzetállami önértelmezésre? Várjunk. És legyünk bizalommal. Isten nem aluszik, hanem reánk pislog.

Jakab Bálint
Reposzt.hu

A nagy küldetés nagy elhívással kezdődik

A Tóvidéki Egyházközség templomában **Bibza Gábor** esperes áhítatával kezdődött március végén a Kolozsvári Egyházmegye Presbiteri Szövetségének közgyűlése. Az eseményen mintegy ötven presbiter vett részt, de jelen volt Pályi József országos elnök is.

Az esperes áhítatában hangsúlyozta: csak egyetlen út létezik a keresztyén ember számára, az élő Úr. Ha az Úr nevében cselekszünk, akkor az Úr velünk van, Isten jelenlétének pedig következményei vannak: ahol Isten jelen van, ott nem az ember akarata érvényesül, hanem az Úré.

Daray Attila, a Tóvidéki Egyházközség presbiterje előadásában elmondta: sok olyan kihívás éri az egyházat, a presbitériumokat, amivel egyelőre nem tudnak mit kezdeni. „Reálisan kell látni az egyházat, a presbiterik helyzetét és helyét, hogy tudjuk, hogy miből indulunk ki, és jól tudjuk meghatározni azt az útvonalat, amelyet be akarunk járni” – mondta Daray Attila. Az előadó kitért arra is, hogy a presbiterség a reformatori egyetemes papság elvéből indul ki. A presbitériumok kialakulása a 16. század elejére tehető, azonban sokáig nem voltak olyan törvények, amelyek ezek kialakulását elősegítették volna. Emiatt Erdélyben az első működő presbitériumok a 18–19. században kezdtek el kialakulni.

Daray Attila szerint három kérdést kell alaposan végiggondolni, amikor presbiterokról és azok feladatairól beszélünk: Milyen az az egyház, amelyben a presbiterik szolgálnak? Ki és milyen presbiter, akitől a szolgálatot várjuk? Milyen szolgálatot várunk a presbiterektől?

A presbitérium egy teológiai megalapozású intézménye az egyháznak. A legnagyobb hibája, hogy gyakran demokratikus szerveződési formának tartja magát, és ennek az a veszélye, hogy a presbitérium megpróbálja átvenni a hatalmat a gyülekezet és a lelkipásztor fölött. Azonban a presbitérium egy hatalomnak alávetett intézmény, ez a hatalom pedig Isten Igéje. Az előadó szerint ugyanakkor gyakran az is megtörténik, hogy a lelkipásztor a presbitériumot a kezében akarja tartani, vagy éppen nem képes tanítani őket arra, hogy felelős presbitérium legyenek. A presbiter szolgálata a családban kezdődik. Bár keveset beszélnek az egyházban arról, ami a családban történik, a presbiter esetében különösen fontos, hogy otthon hogyan éli az életét.

(Folytatása a 8. oldalon)

Húsvét és pünkösd közötti vasárnapjaim

(Folytatás az 1. oldalról)

fürdőjének (Tit 3,5) pecsétje gyermekségemtől rajtam van. Ezt a pecsétet erősítem meg, Krisztushoz és az Igéhez kapcsolódva. Akik velem együtt erős hittel Krisztusban gyökeresnek, azok szüntelen való igyekezettel azon leszünk, hogy az új teremtésnek képét hordozzuk magunkon. Ebben akar segítségünkre lenni Isten az *újjászületés vasárnapja* által is.

*

A második vasárnap neve: *Misericordias Domini*. Ez Istennek olyan tulajdonságára utal, amely *irgalmas tetteiben* nyilvánul meg. A Jn 10,11 alapján e vasárnapot a „Jó Pásztor vasárnapjának” is nevezik.

Nevét a Zsolt 25,6 verse alapján nyerte.

Ezért e vasárnapon a hívek seregével együtt énekelem: „Emlékezzél jóvoltodból nagy kegyelmességedre, emlékezzél irgalmadról, mely megmarad örökre...” Ó, milyen kevesen fogják fel, hogy mindnyájan az Úr irgalmából, javaink élünk.

Ha visszagondolok a húsvét előtti és a húsvéti bibliai eseményekre, érzem, hogy Krisztusnak szabadító, megváltó művében teljesedett ki és valósult meg Isten irgalma és kegyelme irántam, amely az örök élet Jézusban (Róm 6,23). Krisztusban találkozom és találok meg a szerető Istent, aki felfoghatatlanul gazdag kegyelemben.

Az, hogy telve az egész föld az Ő kegyelmével, mely kiterjed minden teremtményre, nagy alázattal tölt el. Isten kegyelme és hűsége, irgalma és könyörülete az Ő szuverén joga. Senki által ki nem kényszeríthető. De Jézusban Isten kinyilvánította és gyakorolja a világ végéig. Az evangéliumokban levő példák éltetik az én reménységemet is, mert ezek arról szólnak, hogy Jézus odafigyel a nyomorúságból hozzá fordulókhöz, és irgalmát gyakorolja velük. Nagy ajándék számomra, hogy irgalmasságának edénye lehetek, és mint ilyent, újjászült élő reménységre.

E vasárnap erősíti meg bennem, hogy Isten hűségének és kegyelmének ajtaját nyitotta meg előttem Krisztusban. E vasárnap tehát részben Isten irgalmáról szól, részben figyelmemet azok felé fordítja, akik segítségemre szorulnak, és segítségemet várják.

*

A húsvét és pünkösd közötti harmadik vasárnap neve: *Jubilate*. Ennek a neve ujjongásra, kiáltásra, vigadozásra, zengedezésre, örvendezésre utal. Engem Isten meg akar örvendeztetni Jézus Krisztusban véghezvitt üdvtervével. Az-

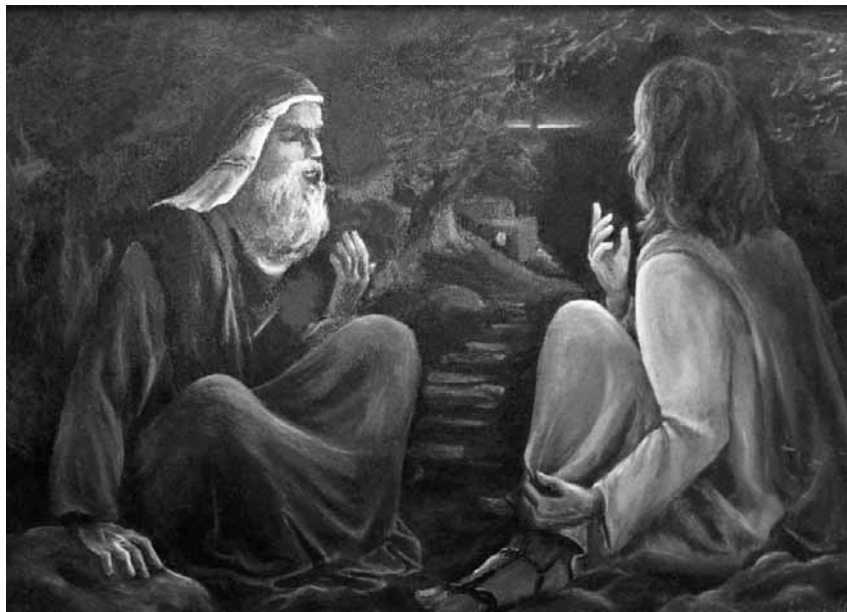

Bartolomé Esteban Murillo: A jó pásztor

zal, hogy az örök élet részesévé tett. Ez az én örömöm külsőségekben is megnyilvánulhat: a hívek seregében való víg éneklésben. Hangos hálaadásban, mint az imádságainknak hangos mondásával. Igére, imádságra felelő hangos ámennel. Örvendezésem bizonyossága annak, amit lelkem megtapasztalt, ami által terheim megkönnyebbültek.

Örvendjek Istennek vigasztaló, erőt adó Igéjében, a hit ajándékában. Hogy Krisztus, aki az előtte levő öröm helyett keresztet szenvedett, valóra váltja ígértét és velem van a világ végezetéig. Örvendezzek azon, hogy nevem fel van írva a mennyben.

Honnan táplálkozik ez az öröm? A szüntelen való imádságból, Jézus Krisztus közbenjárásából. Ez az öröm a Szentlélek gyümölcse

Árvay Márta: Jézus és Nikodémus

(Gal 5,22). Imádkozom az Úr Jézushoz, hogy az örömöm teljes legyen.

*

A negyedik vasárnap neve: *Cantate*. A Zsolt 98,1 verse erre szólít fel: „Énekeljete az Úrnak új éneket”. Az Úr dicséretének egyik eszköze és módja, amely szívem válasza Isten megszólítására. A templomi gyülekezet „egyik nyelve” az ének, amellyel Istenhez szól. Az

éneklés jelzés arra is, hogy Isten Szentleke jelen van a hívek seregében.

Szegény és unalmas lenne istentiszteleti liturgiánk, ha elhalna az éneklés a gyülekezet száján. A gyülekezet az énekkel a maga ámenét mondja ki mindarra, amit Isten Igéje köt a szívére, üzen neki. Ugyanakkor az énekkel egymást lelkesítjük, építjük. E vasárnapon nemcsak a templomban éneklők seregével énekelek, hanem bekapcsolodom a mennyei seregek Krisztust magasztaló énekébe.

A Jeruzsálembé bevonuló Jézust a zarándokok a 118. zsoltár üdvkiáltásával köszöntötték. Nem maradok el a templomból e vasárnapon sem, hogy Jézus Krisztust én is dicsérhessen énekemmel.

*

Az ötödik neve *Rogate*. Ez a vasárnap *imádkozásra buzdít*. Heidelbergi Káténk az imádkozást szükségesnek mondja, mert ez része annak a hálaadásnak, amellyel Istennek tartozunk, és Isten csak azoknak adja kegyelmét, akik azt szívbéli fohászkodással szüntelenül kérik.

Az imádkozás áldott út, amelyen Isten elé viszem mindazt, ami engem foglalkoztat vagy fogva tart. Sokszor körülfoznak napi gondjaim, nehézségeim. Az imádság „ablak a mindennapok falán”. Az imádság ablakán mennyei fények hatolnak be életembe és áthatolnak sötét-ségeim mélységein.

A gyermek szüleiével való szüntelen kapcsolat által, szavukat hallgatva tanul meg beszélni és tudtukra adni kívánságait. Isten gyermekei a vele való kapcsolatban tanulnak meg imádkozni. Hittem életben tartásához szükséges imádkozni. Ez megtörténhet a szívemben, otthonomban, családom közösségében és a templomban. Egyik hely sem hanyagolható el. A *rogate* vasárnapja ezt akarja velem megértetni.

*

A hatodik vasárnap neve: *Exaudi*. Ha az ezelőtti három vasárnap nevét úgy fogom fel, hogy általa Isten szólít fel ünneplésre, éneklésre és imádkozásra, akkor e vasárnap én fordulok Őhöz és kérem, hallgasson meg. Ez van benne e naphoz kapcsolódó zsoltárban: „Halld meg Uram hangomat” (Zsolt 27,7).

Nagy reménységgel fordulok Istenhez, mert nincs senkim, aki jobban meghallgatná és megértené mindazt, ami engem foglalkoztat, mint Ő. Ha ma, a meghallgatás vasárnapján előveszem a Bibliám, oly sok embert állít elélem Isten, akiknek meghallgatta imádságát, könyörgését. E bibliai példákkal táplálja az én reménységemet is a mennyei Atya. Ez a vasárnap nemcsak azt üzeni nekem, hogy Isten meghallgat, hanem arra biztat, hogy én is legyek Isten Igéjének a hallgatója.

(A szerző egyházkerületünk missziói előadója volt)

Dél-Afrika: demokrácia utáni összeomlás

(Folytatás az 1. oldalról)

Megszűnt a Dél-Afrikai Unió, és megszületett a Dél-Afrikai Köztársaság.

Az élet minden területén – gazdaságban, politikában, kultúrában – a fehérek uralkodtak, az egész országban az apartheid, azaz a faji megkülönböztetés érvényesült. Az 1940-es évektől új törvényeket hoztak, amelyek a feketéket háttérbe szorították. Ez a rendszer azonban az 1990-es évek elején összeomlott, több száz törvényt hatályon kívül helyeztek, így 1994-ben már a fekete lakosság is részt vehetett a választásokon. 1994. május 10-én Nelson Mandela – akinek robban-islandi börtöncellájában mi is járhattunk – lett a Dél-Afrikai Köztársaság első demokratikusan megválasztott elnöke. Személyében a hosszú ideje elnyomatásban élő fekete lakosság álmainak beteljesítője jelent meg.

Fekete uralom, szabályszerű népirtás

Mára azonban egyre többen – köztük feketék is – nosztalgiával tekintenek vissza a sok szempontból nyomorúságos időszakra. Ennek elsősorban az az oka, hogy az apartheid utáni Dél-Afrikában az emberek milliói továbbra is szegénységben élnek. Korábban ritka volt a szegény a fehér emberek között. A számuk azonban nagyon megnőtt, így mi is sok fehér koldussal találkoztunk az utcákon. Egyre többen vannak olyanok, akik szerint a fennálló kormányzat rossz pénzügyi és költségvetési politikája az oka annak, hogy egyre egyenlőtlenebbül oszlik el a gazdagság, és a gazdasági növekedés eredményét kevesen élvezhetik. Az országot olyan – a lakosság által egyre keményebben kritizált – elnök ve-

Cape Town (Fokváros). A pompás látvány senkit se tévesszen meg: a szegénység egyre nő

zeti, akinek a hírek szerint 4-5 felesége és kb. ugyanennyi elvégzett iskolai osztálya van.

Az AIDS-betegség járványszerű méreteket öltött. A kormányzat tehetetlen vele

munkaerő a közbiztonság kritikus állapota miatt. A korábbi helyzet a visszajára fordult, a többségi fekete lakosság egyre durvábban lép fel a kisebbségben lévő fehér lakosság ellen, annyira, hogy egyesek szerint szabályszerű népirtás zajlik Dél-Afrikában.

Fehérré meszelt keresztyén templom a 18. századból

szemben, az átlagos élettartam drasztikusan zuhant 1994 óta. Az országot tömegével hagyta el az iskolázott és szakképzett fehér

Vallási sokszínűség

A fekete lakosság körében még mindig nagyon népszerűek a törzsi vallások, miközben sokan áttértek már a keresztyén vallásra; emiatt a gyakorlatban sokszor ötvöződnek a pogány rituálék a keresztyén vallás elemeivel. Mi a három ott töltött vasárnapon egy-egy másik – egymástól sokban különböző – afrikaans nyelvű, fehér református gyülekezetben vettünk részt az istentiszteleten. A lelkipásztorok sokat küszködnek az egyházban maguknak egyre erőteljesebben helyet követelő „ultrakarizmatikus mozgalmakkal”,

amelyeknek képviselői az egyház rendszerét kritizálják, és megosztást, szakadást okoznak a gyülekezetekben. Sok lelkipásztor panaszosan számolt be arról, hogy az ezekhez a mozgalmakhoz tartozó testvérek maradinak, túl konzervatívnak és hitben elmaradottnak tartják őket. Hála Istennek, olyan beszámolókat is hallottunk, melyek szerint sokan kezdenek visszatérni a református egyházhoz, miután rájöttek, hogy a magukat „evangéliumnak” nevezett mozgalmaknál nem minden tökéletes.

A dél-afrikai angol nyelvűek többnyire az anglikán egyházhoz tartoznak. Mi dél-afrikai magyarokkal nem találkoztunk, csak magyarul beszélő turistákkal futottunk össze a Joreménység foknál. Az ország domborzata csodálatos: hegláncok, zöldellő, termékeny völgyek, félsivatagi tájak, hosszú óceánpart változtatja egymást. E tájakon hihetetlenül változatos állat- és növényvilág figyelhető meg, volt is részünk sok szép látnivalóban a szomorú képet mutató embervilág mellett. Aki teheti, látogassa meg ezt a csodálatos országot!

Európai szemnek szokatlan látvány: a tengerpartot pingvinsereg lepi el

Tervek és megvalósítások a nőszövetségben

„... hogy ti elmenjete, és gyümölcsöt teremjete.” (Jn 15,16b)

„Bölcsé teszlek és megtanítlak téged az útra, amelyen jársz; szemeimmel tanácsollak téged.” A Zsolt 32,8-ról szóló **Kassay Géza** brassó-belvárosi lelképásztor igehirdetése az Erdélyi Református Nőszövetség éves közgyűlésének nyitó istentiszteletén, amelyen két egyházmegye kivételével Erdély minden régiója képviselte magát, összesen 65 küldött.

Igehirdetés után **Borsos Melinda** elnöknő beszámolójában hangsúlyozta: tavasz van, a magvetés ideje, a mi feladatunk is a magvetés szolgálata. A nőszövetség utóbbi tíz évének történetében először számszerűsített adatok is elhangzottak, bár azok még feldolgozás alatt vannak. Eddig a nőszövetség 5840 tagot vett számba 250 nőszövetségi csoportban. Az elmúlt év szolgálata három területen, a hitéleti, diakóniai és hagyományörző tevékenységekben folyt. Az elnöknő elmondta: a bonyhai Bethlen-kastély a nőszövetség használatába került, az Erdélyi Református Nőszövetség háttérintézményeként létrejött és bejegyzésre került az Árva Bethlen Kata Alapítvány. Ennek vezetősége a mindenkorai nőszövetség vezetői és az egyházkerület diakóniai előadó-tanácsosa. Az Igazgatótanács engedélyével kibocsátásra került 10 000 téglajegy, darabonként 5 lejes áron, hogy így lehessen összegyűjteni az épület állagfelméréséhez és felújításának előtanulmányaihoz szükséges összegeket. Borsos Melinda elnöknő örömmel hozta a közgyűlés tudomására, hogy a téglajegyek olyan nagy érdeklődést váltottak ki, hogy kérni kellett még 10 000 darabot.

Mivel a szervezetnek a már meglévő címere mellett készült egy másik is, a közgyűlés elhatározta: ezután az újabb címer lesz hivatalos

használatban, a fiókáit vérével tápláló pelikán stilizált képe.

A 2014-es programtervezet keretében bemutatták a nőszövetség honlapját, amelynek létrehozója és működtetője Tóth Pál informatikus. **Molnár Helén** alelnök arról az imádságoskönyvnek a tervezetéről beszélt, amelyet az egyházkerület lelkész-női írtak, és amely előreláthatólag az év folyamán megjelenik. Az eseményen elhangzott: a területi konferenciák idei témája: „Jer, és lásd meg!”

Borsos Melinda beszámolt arról, hogy ettől az évtől a nőszövetség pénzügyei hivatalossá válnak azáltal, hogy lehetőség nyílik azok beemelésére az egyházközségek és az esperesi hivatalok missziós tevékenységének keretébe. A közgyűlés jóváhagyta a nőszövetség anyagi hozzájárulásainak új befizetési rendszerét.

A szövetség július 5-én nyitott napot tervez a bonyhai kastély körüli területen *Árva Bethlen Kata református öröksége* címmel. A program felelőse **Tatár Anna** titkár, aki röviden ismertette az elképzeléseket és a már megtett konkrét lépéseket. Végül Borsos Melinda felvetette azt a kérdést, hogy szükséges lenne a Magyar Reformátusok Világtalálkozójának debreceni rendezvényén bemutatkozni három szórólappal, amelyek a nőszövetségi munka három megfogalmazott területét – a hitéleti, diakóniai és hagyományörző tevékenységet – mutatják be.

Köszönetet mondunk a brassó-belvárosi gyülekezet vendégszeretetéért és fáradozásáért, az Erdélyi Református Egyházkerület támogatásáért, és mindazon lelkes asszonytársainknak, akik a nőszövetséget szívükben hordozzák, fáradozásikkal gyülekezeteinkben, közösségeinkben Isten országát hirdetik.

MH

Tevékenykedő nőszövetség Kézdivásárhelyen

Mozgalmas az élet a kézdivásárhelyi nőszövetségnél. Az asszonyok ebben már az év elején megtartott egyetemes imahét alkalmával is kivették részüket: estéről estére, szavatokkal és a helyi dalárda énekszámaival tették ünnepélyesebbé az igehirdetéseket. Egy másik jelentős esemény az ökumenikus imanap megtartása volt, mely 1870-ben indult el, és melynek célja a közösségek megerősítése és a különböző országokban élő keresztény női csoportok kapcsolatfelvételének az elősegítése. A kézdivásárhelyi nőegylet a helyi imateremben tartotta meg a napot, ahol **Beder Imre** lelképásztor Egyiptom múltjáról, kultúrá-

járól vetített képes előadást tartott. Ezt követően került sor a jeruzsálemi asszonyok által küldött anyag előadására. Az alkalom egybeesett a bőjt kezdetével, ezért a szeretetvendégség „étlapján” hajalt kukorica is szerepelt. A nők napja alkalmából **Beder Imre** magyar költészetünk gyöngyszemeiből tallózott, vetítéssel egybekötve köszöntötte az asszonytestvéreket. Az erre az alkalomra készített asztaldecoráció **Dezső-Csia Ibolya** tiszteletes asszony keze nyomát dicséri, aki befőttes-üvegekből készített ajándékmécseseket, amelyeket csipkével, rafivál és kávészemekkel díszített.

Márton Ilona, Papp Gyöngyike

A láthatatlan teremtett világ

Lelkészerőkezlet a Görgényi Egyházmegyében

A láthatatlan teremtett világ teológiai jelentősége címmel tartott előadást **Beresztkén Szűcs Ferenc** budapesti teológiai professzor a Görgényi Egyházmegye lelkészerőkezlete alkalmával. **Vannak-e körülöttünk minket féltő, védő teremtmények? Láthatatlanok ugyan, de mégis valóságos a jelenlétük, érezhető a közelségük? Ezekre a kérdésekre kereste a választ az egyházmegye lelkési közössége.**

Az érőkezlet istentisztelettel kezdődött, melyen ígét hirdetett **Demeter József** szászrégeni lelképásztor. Az igehirdetésben elhangzott, hogy a mi református hitvilágunkból hiányzik az őrzőangyal és annak szerepe, mert hitvallásaink nem szentelnek különösebb figyelmet ennek a kérdésnek, noha ebben a tekintetben talán tanulhatnánk római katolikus testvéreinktől. Olyan szép gondolat az, hogy mindnyájunk mellett ott van egy minket őrző angyal, hiszen az Úr Jézust is végső tusakodásában és gyötrődő imádságai közepette angyal erősítette meg (Lk 22, 43). És a vigasztalásra, erősítésre, biztatásra valamennyien rászorulunk.

Istentisztelet után **Szász Attila** esperes köszöntötte a beresztkéi templomban Szűcs Ferencet. A pro-

fessor úr ittléte egyben bizonyítéka annak is, hogy református egyházunk egysége a Kárpát-medencében nemcsak papíron létezik, nemcsak a lelkekben, hanem a valóságban is tesszünk lépéseket annak érdekében, hogy együvé tartozzunk – hangsúlyozta az esperes.

A gyülekezeti teremben **Szűcs Ferenc** érdekes előadást tartott a láthatatlan világ teológiai üzenetéről. A Biblia első mondata – akárcsak a mi egyetemes hitvallásaink – arról szól, hogy mi egy Istenben, mindenható Atyában,

mennynek és földnek teremtőjében hiszünk. A nicea-konstantinápolyi hitvallás szerint minden láthatatlannak a teremtőjében. A láthatatlanok teremtője a Zsidókhoz írt level 11,3-i verse alapján a láthatatlan Isten teremt meg a láthatót. A mennyei lényeket (angyalok) nem illetheti imádat, csak tisztelet. A Biblia tanítása szerint csak Istent imádjuk (Jel 22,8–9).

Az Isten országa-uralma nyitott e világ felé. A mennyei világban születik meg az Ő üdvterve. „Jöjjön el a Te Országod” azt jelenti, hogy teret engedünk Isten országának, „nem nyomulunk, hanem hátrálunk”. Engedjük, hogy Isten cselekedjen, hadd járja át akarata ezt az egész univerzumot. A föld a látható univerzum. Isten az emberhez emberi nyelven szól, ami azt jelenti, hogy Isten alkalmazkodik a mi felfogóképességünkhöz. (Kálvin János alkalmazkodási tana). Történelmileg is igaz, alkalmazkodott az Ő népének felfogóképességeihez, ahhoz a világhoz, amelyben ők éltek, azokhoz a fogalmakhoz, amelyekben ők gondolkodtak, és ebben jelentette ki az Ő akaratát.

Májai-Varga Zoltán

A másik arca megszólított minket

Egy kontextuális lelkigondozói képzés margójára

2012. augusztusában bekapcsolódhattam egy tizenhat – erdélyi és magyarországi református, unitárius és lutheránus lelkipásztorból – álló csapatba, amelynek tagjai a Kolozsvár melletti Györgyfalván, majd Kecskeméten a kontextuális lelkigondozás ismereteibe nyertek betekintést. A képzés a magyarországi Gyököcssy Intézet és a holland Stichting Contextueel Pastoraat szervezésében és a Juhász István Alapítvány támogatásával került megrendezésre.

A kontextuális lelkigondozás magyar nyelvterületen dr. Kiss Jenő teológiai tanár munkássága révén vált ismertté, aki az elmúlt években több előadással és a témával kapcsolatos két szakkönyv (*Összetartozásban, A harmadik, akivel nem számoltak*) lefordításával járult hozzá a szemlélet népszerűsítéséhez.

A mintegy másfél éves időszakot felölelő képzést többszörített formában szervezték, s egyaránt helyet kapott abban az elmélet, az önismereti munka, az esettanulmányok megbeszélése és a szupervízió. A képzést Kiss Jenő teológiai tanár, illetve Hanneke Meulink-Korf és Annette Melzer holland lelkészek, családterapeuták vezették.

A kéthavonta történő találkozások alkalmat nyújtottak az ismeretek megszerzése mellett az őszinte ismerkedésre, jó kapcsolatok, barátságok kialakulására, élet- és munkatapasztalatok megosztására. Minden résztvevő ajándék volt, a

csoport dinamikus működéséhez sajátos színével járult hozzá.

A képzés záróeseményére, az oklevelek ünnepélyes átadására március 21-én Budapesten, a Református Zsinat dísztermében került sor a Gyököcssy Intézeti Nap alkalmával. Az eseményen jelen volt a kontextuális szemlélet atyjának, Böszörményi Nagy Ivánnak a felesége, Catherine Ducommun Nagy is, aki Philadelphiából érkezett erre az alkalomra.

A kontextuális szemlélet lényege

A kontextuális szemlélet atyja a magyar származású amerikai pszichoterapeuta Böszörményi Nagy Iván, akit elméletének megalkotásában és munkásságában nagymértékben inspirált Martin Buber és Emmanuel Levinas filozófiai szemlélete. Buber szerint az emberek gondolkodásában a legeredetibb az, hogy összetartoznak, és minden cselekedetüket ez a bizonyos viszony határozza meg. Az emberi kapcsolatokban a személyességet hangsúlyozza a személytelenséggel szemben. Mert „igazi találkozás”, egymásra-hangolódás, gyógyulás csak akkor lehetséges, ha a másikat személynek és nem tárgynak tekintem, ha helyet adunk az őszinte párbeszédnek. Levinas gondolatvilágában meghatározó „a másik ember arca”, és az arc mögött rejtőzködő Véghetetlen Isten, aki a jó cselekvésére készít engem.

Ez a filozófiai háttér, élet- és munkatapasztalat vezérli Böszörményit szemlélete megalkotásában, amely négy dimenziót integrál: a tények, a pszichológia, az interakciók, valamint Böszörményi egészen egyedi hozzájárulását: a kapcsolati etika dimenzióját.

Böszörményi koncepciójában életünket meghatározzák kapcsolataink, amelyek között emberre lettünk, amelyet egy életen át hordozunk, és amelyek életünk egy részét képezik. Születésünkkel már egy meglévő kapcsolati hálóba lépünk bele, még mielőtt választhatnánk. Sok hiányt, sok terhet, elszennvedett jogtalanságot és ezeknek számláit, majd később sok hozzánk nem illő örökséget, hagyatékot viszünk öntudatlanul tovább vertikális kapcsolatainkból tudatosan vállalt horizontális kapcsolatainkba. Transzgenerációs számláink kiegyenlítését általában azoktól várjuk, akik nem a mi adósaink. Mindez krízishez, válsághoz vezet életünket, kapcsolatainkat. Ez az oka annak, hogy emberi kapcsolataink dinamikus mérlege kibillen, az adni és elfogadni tudás készsége a kontextuson belül nem alakul ki, és ez kapcsolataink sérüléséhez, széthullásához, megsemmisüléséhez vezet. Szemléletében különleges pozíciót nyer a gyermek, aki mindenekelőtt születése által ad a szüleinek, majd a későbbiekben életciklusának megfelelő módot, sajátosan járul hozzá egy család életében a kapcsolati háléhoz, a működő dinamikus mérleghez. Egy család életében csak akkor lehetséges minden belső viszonyt illetően működésben tartani a

kapcsolati mérleget, ha esély van az adásra, és ezt elismerik, és nyitottság van az elfogadásra, ami konstruktív módon járul hozzá a jövőhöz.

A kapcsolati etika sajátos fogalomrendszerrel dolgozik, mint: jogosultnak lenni valamire, jogtalanságot elszennvedni, forgószámla, mérlegkönyv (a jog világából átvett fogalmak), elismerés, adni és elfogadni tudás, illetve készség, a kapcsolaton belüli igazságosság és méltányosság, érdemek, exoneráció.

Mivel segítheti ez a szemlélet a lelkipásztort munkájában?

Mivel emberi életek gyógyítása a lelkipásztorokra is bízott, s mivel gyülekezeteink tagjai mind-mind részesei egyházunk lelki szövetének, a hatékony munkához elengedhetetlen az őszinte emberi megállás, a „dialógus-keresés”, az empátia, a kellő tudás és megfelelő lelkigondozói eszköztár. Erre az önmagunkkal és munkánkkal szembeni igényességre és felelősségre a „másik ember arcán” keresztül Isten biztat.

Posztmodern világunk pörögő ritmusában, túlterhelt élettempóban szinte a kihívásokkal egyenrangúvá válik meghallani a segítséget kérő hangtalan szavait, meglátni a maszkok, szerepek mögé elrejtőzött „arcot”. A lelkigondozás nem kevesebb, mint meglátni, meghallani, megállni, odahajolni az életútján elakadt emberhez, kísérni, támogatni, míg a reménynek új perspektívái megnyílnak előtte. Ha valaha megtapasztalhattuk azt a megmozgató erőt, amely emberi életünk nehezebb időszakaiban, egy-egy krízishelyzetben a támogató lelki beszélgetés jelentett, ha volt ránk áldozott minőségi idő, ha meríthettünk a „másik arcából”, akkor emberségből, a mellénk álló isteni szeretet érintéséből részesültünk. Esetleges személyes élethelyzetünk, lelkipásztori megbízatásunk ösztönözzön minket szakmai ismeretek megszerzésére is, hogy még valóságosabban megélhessük és megérezthessük az életre vágyókkal Isten szerető és megtartó érintését.

A kontextuális lelkigondozói szemlélet és módszer egy lehetséges út a ránk bízottak, közelebről családjaink, kapcsolataink, tágabb horizonttal gyülekezetünk tagjai, egyházunk egésze felé.

Balogh Gyöngyi,
kórházlelkész

„Meg ne üsd lábadat a kőbe!”

Szolgálatra való átállítás

A magyarkiskapusi templomban március végén az éjszakai óráátállítás mellett reménységünk szerint „szolgálatra való átállítás” is történt Márton Előd IKE utazótitkár és az udvarfalvi Reménység keresztyén együttes szolgálata által. Immár harmadik esztendeje, hogy a FIKE vagy az IKE lelkészszolgálata valamelyik keresztyén együttes kíséretében zenés istentiszteleten adja át Isten üzenetét a magyarkiskapusiaknak.

Márton Előd lelképásztor Sámuel próféta életén keresztül az Istenhez való közeledést hangsúlyozta. Kiemelte a próféta életében

édesanyja imádságos háttérének a fontosságát, de beszélt arról is, hogy Sámuel miként hallotta meg Isten hozzá szóló szavát. Elhangzott, hogy Sámuel nem hagyta a földre hullani Isten Igéjét! Számunkra is üzenet: ne hagyjuk földre hullni Isten Igéjét.

A Reménység együttes lelkesen, szívből énekelve bizonyosságot tett Krisztusról. Kellemes meglepetés volt az istentisztelet végén az egyik gyülekezeti tag felszólalása, aki megköszönte a vendégeknek a szolgálatot. Az ilyen jellegű visszajelzések a szolgálat értelmét mutatják. Reméljük, hogy ez az alkalom a „szolgálatra állította át” a gyülekezetet.

Gombár Sándor

A nagy küldetés nagy elhívással kezdődik

(Folytatás a 3. oldalról)

Daray Attila előadása végén néhány pontban fogalmazta meg a presbiterképzés prioritásait. Prioritásként kell kezelni a szolgáló tagok nevelését, a szolgálati területek tisztázását, hiszen az egyház fel kell nevelje a tagjait. Fontos ugyanakkor az ígére való odafigyelés tanítása, a személyes bizonyosságtétel, a laikusok igei szolgálata, amely ugyancsak inspiráló lehet. A gyülekezetépítés szempontjából továbbá az is fontos, hogy helyesen mérjék fel

a gyülekezeti tagságot, és hozzanak létre kis közösségeket.

Floriska István, az egyházmegye Presbiteri Szövetségének elnöke elmondta, ezen az alkalmon terjesztették a közgyűlés elé a PSZ működési elvének tervezetét. Az elnök szerint az elmúlt évben sok nehézségbe ütköztek, de terveiket sikerült megvalósítani, az egyházmegyét négy körzetre osztották, minden körzetben megtartották a presbiteri konferenciákat. „Az idei tevékenységünk sokkal sokoldalúbb lesz, ha az egyházmegye közgyűlése is elfogadja. Nagy terveink vannak a presbiterekkel, az egyháztagokkal és az egyházmegye gyülekezeteivel” – mondta Floriska István.

Kiss Gábor

Felhívás

A Kárpát-medence magyar kórusaihoz

Tordaszentlászlói RMDSZ Szervezete, Önkormányzata, a Tordaszentlászlói Thamó Gyula Köz-művelődési Egyesület, a Református Egyházközség, valamint a falu Művelődési Háza, nemzeti és művelődéstörténeti nagyjaink, valamint a negyedszázados **Szent László-napi Kórustalálkozó** tiszteletére az idén is megszervezi a hagyományos, immár a

XXV. Szent László-napi kórustalálkozót.

Az eseményre június 28-án kerül sor Tordaszentlászlón. Az írásos jelentkezést május 25-ig várjuk a következő címre: Szőke Zoltán nyugalmazott lelképásztor, az EMKE helyi elnöke, RO 407505 Sävädísla – Tordaszentlászló, Szőlő utca 144. sz. Telefon: +40264/374120. A külhoniakat, és akik egy vagy több napot szeretnének itt tölteni, a faluturizmus keretében fizetővendégként tudjuk fogadni a következő e-mail címen: boldizsarzeyk@yahoo.com.

A jelentkezési lapon kérjük pontosan közölni a kórus teljes nevét, nemét, címét, létszámát, a kórusművek címét és szerzőjét, a karvezető nevét, s akik először vesznek részt a találkozón, jelentkezési lapjukhoz csatolják archívumunk számára kórusuk összefoglaló, rövid történetét is.

Felhívjuk a jelentkezők figyelmét, hogy műsoruk nem haladhatja meg a 10–15 percet!

A közös éneklésre kijelölt kórusművek a következők:

1. Vörösmarty Mihály – Egressy Béni: *Szózat*, amelyet a templomban istentisztelet végén énekel a gyülekezet.
2. Berzsényi Dániel – Kodály Zoltán: *Magyarokhoz*.
3. Vörösmarty Mihály – Erkel Ferenc – Bárdos Lajos: *Szózat*.

A két utóbbi kórusművet a Templomkertben, Szent László szobra körül éneklük közösen a kórusok, amelyeket a Tordaszentlászlói Fúvószenekar köszönt.

A fentebbi bibliai igeversek a kontextusból kissé kiragadva, de üzenetében nagyon is valószínűsítően jelzi a Nagyszebeni Szórványkollégium udvarfelújítási munkálatainak indítékát.

1696-ban Fieltsch Tamás szelindeki lutheránus lelkész házával együtt elkészült udvar a 17. század történelmiségét és patináját hordozza magán. Az épület az udvarral együtt 1784-ben a Nagyszebeni Egyházközség tulajdona lett, majd ennek tetőterében épült ki 2004-ben a szórványkollégium. Az udvar a négy évszázaddal ezelőtt divatos macskakő-folyami kő kombinációjával volt kirakva, sajátos mintázat szerint elkészítve. Sajnos az idők múlásával állaga romlott, a diákok számára veszélyforrássá vált. Emellett a megfelelő lefolyás hiányában idővel az épület állagát is megviselte. Ezért szükségessé vált a javítás. A munkálatok támogatásában sokat segített a Bethlen Gábor Alap. Bár 2007-ben az Arhimus tervezőiroda már elkészített egy tervet a felújításra, de akkor pénzühiány miatt a kivitelezésre nem került sor. A gyakorlati kivitelezés tavaly november közepén kezdődött el és idén, február végén fejeződött be. A **Kolcsár Ferenc** mérnök irányítása alatt dolgozó építkezési vállalat szakszerűen és a Műemlékvédő Bizottság, illetve a tervező meghagyásai alapján végezte a munkálatot. A bazalt alapú macskakövet Alsó-rákosról szállítottuk, és az udvar mintázatának kialakításánál ugyanazt a 17. századi mintázatot vettük alapul, amelyből mintegy 8 m² megőrződött az udvar első felében. A munkálatok során megoldódott a csatornák vízlevezető-rendszerbe való bevezetése is.

A Nagyszebeni Szórványkollégium és a parókiális épület udvara visszanyerte régi patináját. Sikerült olyan megoldást találni, amely figyelembe vette mind az esztétikai, mind a biztonsági elvárásokat. Tiszteletben tartottuk az udvar történetiségét, egykori mintázatát és anyagait, de ugyanakkor fokozottabb biztonságot tudunk nyújtani a szórványkollégium diákjainak, az itt működő oktatási központ tanulóinak és a gyülekezeti tagoknak egyaránt. Ezzel együtt lehetőség nyílt az itt zajló szabadterei rendezvények rendszeresebb megtartására is.

Varró Sándor

Fájdalmas szívvel, a történések hirtelensége előtt értetlenül állva, de Isten akaratát megnyugvással fogadva tudatjuk mindazokkal, akik ismerték és szerették, hogy

Dávid Lajosné sz. Tonk Emese

pedagógusként, lelkészfeleségként és édesanyaként egyaránt szolgálatnak tekintett életének 71., házasságának 51. évében, türelemmel viselt rövid szenvedés után elhunyt. Drága szerettünket április 6-án helyeztük végső nyugalomra a gógánváraljai református temetőben.